

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Antonini Archiepiscopi Florentini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

norum res amplificaret: & orthodoxos opprimeret. Hoc enim solum ad nominis splendorem & gloriam sibi præclarum ducebat ut omnes monasticae viæ cultores quam maximis vexaret incommodis & internecione deleteret. Omnes itaque qui Arrianæ impietati subscribere recusabāt vel exilio vel morte multabantur. Iamque ad Athanasium quoque ventum erat, qui ciuitate rursus egressus, paternum sibi sepulcrum; in quo menses admodum quatuor illius furorem impetumque declinans delituit.

Valentis persecutio.

Athanasius diu latet in sepulchro.

Quoniam autem populus Alexandrinus, propter Athanasij desiderium, infenso, in eos qui dominatū obtinebant, erat animo: ac propterea ad arma & seditionem spectare videbatur, Valens eorum rebellionem audaciamque pertimescens ecclesias orthodoxo populo restituere coactus est: cum ecce Athanasius post longos illos propter Christum sudores, post varia pro recta fide certamina, post gloriosa propeza, quadragesimo sacerdotij sui anno Gratiani & Probi secundo consulatu vita excedit: utpotē iam satis superque functus laboribus præclaris & diuinus agonotheta cælesti dignus coronaberetur.

VITA S. ANTONINI ARCHIEPISCO-
 ni Florentini. ex ea quæ est iussu Clementis Septimi
 Leon. Pont. à F. Vincentio Mamardo Ordinis Prædi-
 catorum exactè conscripta. Migravit ex hac vita
 anno Domini 1459. Relatus autem in numerum
 sanctorum ab Hadriano Sexto Papa anno 1523.

Antonius, qui propter staturæ breuitatē An- 2. Maij.
 tonius vocabatur, Florētiæ honestis paren-
 tibus, Nicolao & Thomasio, anno 1389, Vr- Patria & pa-
 teribus, Nicolao & Thomasio, anno 1389, Vr- teribus S. AN-
 tonio Sexto Pontifice & VVenceslao Cæsare natus tonini.
 Dd 1 est.

est. Nicolaus pater vir probatis moribus, Tabellianatus collegio, quod in vrbe Florentina haud contemnendo loco habetur, quater praefuit. Ut primam infantiam excessit tanta coepit morum integritate ac praecipuo pietatis studio florere, ut potius per civitatis ora in se conuerterit. Annos natus quoddecim perfectioris vitae desiderio inflammarus ad Ioandomanicum Florentinum admirandis virtutibus & doctrina imprimis clarum, qui ad radicem fulanae civitatis coenobium Diui Dominici ad damentis excitabat, profectus est: ut per eum ad dem vitae institutum assumeretur. Sed Ioandonicus quamuis mirifice adolescentis indole & toto viuacique ingenio delectaretur, teneram tamen aetatem caufatus, & gracile corpusculum minus propositum eius distulit. Cumque ex eo numerarum studijs operam daret quaereret, auertit eum in Pontificis sanctionibus voluendis, quod unum volumen digestas, Decretum vocitantur, lum esse: Heus, inquit, fili reuertere ad patrem res, mox inter nostros admittendus, cum Decretum totum ita excusseris ut plane irribibile videatur. Putabat enim se ea ratione pueri ardore carnis temperasse, quod non tam prope tot carnis possit immensitate & volumina deuorare. Sed Ioaninus propositi sui tenax elapso statim anno fulas reuersus, prompte & alacriter ad omnia sua ta facilitate respondit, ut iam non exclusus, sed iecto regulari habitu attonsus, annu agens tempus decimum intra Praedicatorum Ordinem admissus sit. Cumque Fesulanum coenobium nondum constitutum esset, mox Cortonam regularibus institutis disciplina missus est, ubi iam tum radice doctrinae ac sanctitatis emittere videbatur: quod

Petit admitti in societatem Dominicanorum.

Induitur habitu S. Dominici.

postea, quod
dominicum m
Prædicato
perpetuo
tibi parci
aut certe
tanta omni
nitate reliqu
scho est, ut
uitem creb
scribere, s
curis pleru
& curaru
Napoli, Flor
Priorem
apolitan
manus deman
chos in pri
torum su
& zona int
Humi
sed & fre
bat. Ut sa
sacrificaba
bat. Eo h
coenobi
ollas, al
seruiret.
non omisit.
ardore
Cum a
tatem & qu
que eu
lanceis lor

postea, quasi iubar splendidissimum tenebricosas
 hominum mentes illustravit. Exacto anno iuravit
 in Prædicatorum instituta, Fæsulæque reuersus o-
 mni perpetuum bellum indixit, prorsus vt somni
 ubi parcissimus, aut in orationibus pernocta-
 re, aut certè lectiõni & conscribendis, quos nobis
 cura omnium ordinum atque adeò totius orbis v-
 entate reliquit, libris incumberet. Ac mirum pro-
 fectò est, vt tantulus homo grauissimis morbis ad-
 uertem crebrò confectus, potuerit non dicam tot
 conscribere, sed vel perlegere: præsertim cùm præ-
 dicariis plerunque fungeretur, quæ solum homi-
 num & curarum vacuum exigere videntur. Romæ,
 Neapoli, Florentiæ, Senis, Caietæ, Cortonæ, Fæ-
 stinæ Priorum egit. Mox etiam Romanæ provinciæ
 Neapolitanæ Vicarium generalem, quod illi
 demandatum fuerat, vt collapsas à pietate
 homines in pristinum vitæ candorem reuocaret. In-
 timorum sui Ordinis erat seruantissimus. Cili-
 cia & zona interdum ferrea carnis cupiditates do-
 cebat. Humi accubans, aut tabulato illisus dormi-
 re solebat, & frequenter intorto semet funiculo ver-
 tebatur. Vt sacerdotio initiatus est, quotidie &
 sacrificabat, & sacrificio etiam alteri deuotus
 iurabat. Eò humilitatis se abiecit, vt Præfectus
 in coenobijs & prouincijs culinam adiret, ca-
 rens ollas, athena mundaret & infimæ sortis fa-
 ctu seruiret. Quod ipsum dum Pontificem age-
 re non omisit. Iam verò quo charitatis & miseri-
 cordiæ ardore flagrauerit, quis oratione consequi
 poterit? Cùm aliquando puellam immanè lachry-
 mantem & quæulas voces edentem conspiceretur,
 quæque ei iactatus causâ, quòd capisterium capiti
 a linteis lotis impositum, casu repentino diffre-
 gisset,

Vigilia, stu-
dia & preces
eius.

Multis coe-
nobijs præ-
fuit.

Vitæ auste-
ritas.

Insignis ei
humilitas.

peracos domi nō habuit, qui vix obeundis negocijs
 prepositi possent sufficere, omni luxu tam in victu
 suo suorumque quā in amictu refecero. Supel-
 lex aut instrumentum aliquod quid esset, nesciuit.
 Unicum tantum mulum eumque non coemptum
 sed dono acceptum ad extremas necessitates aluit,
 quo tamen non nisi senectā & occulta ægritudine
 confectus, cum aliquò proficiscendum esset, vehe-
 rentur. Familiam, quam crebrò ad Dei cultum hor-
 tatur, etsi nō splendide, non parè tamen ali im-
 perabat. Ipse parabili faciliq̃e cibo contentus, du-
 rum tantum & inexorabile exactorem placare stu-
 det. Noctu ad matutinas laudes vigilabat sem-
 per, quibus attentissima mente persolutis, quod re-
 quum erat temporibus ad horā diei tertiam, aut
 noni sacræ, aut cudendis libris impēdebat. Ho-
 stertia sacrificiū, quod rarò intermisit, offerebat.
 In festo sacrificio, reliquum diei tempus in obeun-
 do pastorali munere absumebat. Nemo erat tam
 ingeniosus, cui ad eum nō pateret aditus. Ingenio fuit
 placidissimo, ut nullū vnquam nē domesticos qui-
 bus, qui ob oculos quotidie versantur, quamuis ob-
 scuram acerbiore verbo profciderit, sic ut nē pau-
 per quid commoueri, nē dicam excandescere,
 sed id maximè velle, posse videretur: denique
 vidisses gelidum marmor, quā mirissimū
 incallescere. Omnes omnium causæ, non sa-
 crorum tantum, sed prophanorū quoque ad eum
 referantur. Aedes assiduo religiosorum vsu tere-
 rentur: qui frequentissimi aut elemosynas acce-
 rant (cuncta enim in pauperes, pater pauperum e-
 gabat) vel de rebus dubijs consulturi quasi ad cō-
 siliaculum confluebant. Tanta enim prudentia
 ac acuminē atque adedō consilio pollebat, ut
 cunēti

Ingenium
 Placidissimū
 mūm

Antoninus
 Consiliorū
 cur sit dictus

D d 5

cuncti eum etiam ante Pontificatum Antonini
Consiliorum appellarent.

Sicubi verò ab illis negociorù fluctibus esse for-
riatus, mirum quanto ardore ad literarum studium
sacrarum, atque ad orationis ancoram recurreret.
Mitto nunc præter quotidianum horarum munus,
priuatas preces & orationes quas pro varijs eccle-
siae necessitatibus offerebat: illum mentis alieni-
sum, qui nullo labiorum motu, nulla genium be-
xura eger, quis (quæso) satis explicabit? Nullam
vnquam tanta negociorum moles, vt vel tantillum
hominem Deo plenum retinere posset, quin in illi-
lime totus speculatum cælestia raperetur, præter
vt ipsa corporis moles simul cum mente subleuata
in aère pendula maneret. Quod quidem contem-
plari constat, dum noctu ad imaginem crucifixi in
biculum abditus oraret. Accidit etiam cum
quodam ad orationis secreta se conferret, vt ad
limem Crucifixi imaginem raptus, dulciter
plexibus stringeret, & oscula lateri defosceret.
Hinc illa inter tot rerum fluctus animi tran-
quillitas: qua vsque ad eò præstabat, vt nullam
quàm tanta posset perturbatione ac mundi re-
retiri, vt quoties vellet, non statim ad diuina
rerum theoremata rediret, & interna quada-
tis dulcedine fruere.

Seueritati summam humanitatem & misericor-
diam semper copulauit: qua in primis in eccle-
siae sacerdotum vtebatur. Ita factum est vt oleo ceræ
tix ad rigoris vinum adiecto, neq; ad delicia-
sùs conueneret, neque etiam ad viuum vulgari-
secaret. Quo temperamento peritus artium
Clerum, quem in omne flagitiorù genus se
lapsus acceperat, resumpto quodam probro

Eius mira
ecitates.

Rapitur sub
limis ad cru-
cifixi imagi-
nem.

defix nitore, in meliorem formam restituit.

Non frigora, non æstus, non pluuia, non turbines, quæ denique pericula præfulem morabantur, quòd omnia sedulo & statim obiret: ita ut robustissimos iuvenes in perferendis laboribus senex & tenui valetudine superaret. Triennio ferè, quàm mundo excederet, cum comperisset in summo templo diuinas laudes confusus, quàm esset, celebrari: statuit eo singulis noctibus, ad exemplum magis quàm edicto docendam, conferre. In proposito persistentem, nullis precibus & hortatibus potuerunt duo ex domesticis sacerdotibus auocare, quin nocte quadam, quæ veniente turbine & pluuijs solito asperius inhorruerunt ad ecclesiam illam fidei & charitatis igne feruenter properaret. Omnia sui Episcopatus templa, per vicarios, sed ipse visitabat. Quas dum obsequijs numero non paucis ac magnitudine præcipue illustrauit.

Ad Mugellanam vallem cum venisset (ea Bononiensis ad radices Apennini iacet) cognito plebem quendam graui ægritudine conflictari, ac lectulo innixus certis precibus cum intima oratione fufus sanauit. Cum ruralibus ecclesijs ad operam daret Franciscus vir & moribus & liberalitate cultissimus eum ad villam Castilionem benigne conuocauit. Annuit vir mitissimus ibidemque præsentia exacta cum postridiè se ad iter pararet, paucis euanescens iam nobilis familiaritatem aperuit, quæ vnum Dantem (is natus erat) reliquum haberet vxori sterili concepit. Paternam itaque sufficiens proli benedictionem daret. Mariettæ (id enim vxori nomen erat)

Fortitudo
animi eius
in perferendis laboribus.

Omnia Pontificis munia per se obit.

Eius miracula.

Sterile matronam impresso crucis signo efficit valde fecundam.

erat) ad pedes procumbēti, impresso in fronte crucis signo, benedixit: ex illo foecunda reddita, primam primò, deindè septem mares conspiciunt omnes forma, peperit.

Florentiæ Elizabeth, tertium D. Dominici Ortonem professa, quæ ad sexennium morbo intercessu laborauerat, ad Antonini pedes prouoluta curam benedictionem flagitauit. Accepit, ac dubium, prior in eam salus an benedictio descenderet. In dicto Templo Florentino filius erat adhuc à matris vberibus pendens: quo morbo constitit, ne ipsis quidem medicis satis compertum: vnde plures sentiebant, quem striges compressum nauerāt. Nunc enim è lectulo, nunc è cunis interdum à nutricis complexibus auulsus, in pauimento locabatur: quæ quis faceret, nullamquam potuit explorare. In hunc ad usque nullas arefactum cum frustra medicorum remedia vidisset, Antonini curatoris optatum onum præsidia mater implorauit. Ex eo curatum sudariolum oratione fusa super cubatulum iniectisset, statim restituta salute, omnia dæmonum præstigiæ diffugerunt.

Vide rem miram.

Non contemnenda nobilitate sunt in Florentia vrbe Filicarij. Ex ijs quidam filius erat vnicè dilectus. Is, dubium quo mortis correptus, misellus tandem expirauit. Patris affectibus victus cum satis diu dolori & lacrimis indulisset, tandem armatus fide, relicto biculo cadauere, ad Antoninum aduolat. In D. Marci ecenobio nondum Pontifex habebat. Vbi accessit interclusa frequenter singulem interitum filij sui pientissimo patri detexit, ut eam sibi viuam restitueret, flagitauit. Antoninus

tantis sibi tantum, vt iura naturæ solueret, non
negaret, hominem tamen miserando eiulatu &
deformatum miseratus, obortis lachrymis
vobis preces fudit: moxque blandè patrem affa-
dit. Ne te, ait, plangore amplius conficias, nè te ma-
I domum & filium ad vitam iam reuocatum
replexare. Affuit dicto fides. Redijt, filiumque vi-
ritutum inuenit.

generis vnguiculis mirificè cum Antonino cre-
deratio. Florentina ciuitas, tametsi multas
vrbes ingenijs, nobilitate & opibus vel æquet
superet, ob confertam tamen populi multitu-
dinem agri angustia mirum in modum premitur.
vt sit, vt qui mercaturæ studio non iuuantur (quæ
populi multo maxima) aut nullis omninò,
anguis agrorum prouentibus fulti, possint pro-
prietate natalium vitam agere: præsertim si quæ
vrbis iam maturæ viro, maritis collocandæ.
vrbis incòmodo Antoninus inprimis occur-
sum purauit. Itaque viros duodecim statuit,
S. Martini liberalitate D. Martini collegium
collegium. Iiquidquid ex ciuum collatione in o.
S. Martini
ab Antoni-
no Floren-
tiæ institu-
tum.
sum coaceruare poterant, totum in hos
res, sine dolo, sine fraude sola necessitatis nul-
tia vel sanguinis habita ratione, diuidebant:
præsertim qui nobili prognati sanguine, e-
tate stipem per vrbem erubescabant. Hoc in-
labentibus annis tâtum coaluit, vt eo sex-
familij in totum vel ex parte succurratur:
& bonam prouentûs sui partem ipse con-
magistratum aliosque tam ciues quàm ex-
idem beneficium excitauit. Ipse præterea si
aliquid in Christi nomine peteretur mira
Liberalitas
eius in pau-
peres.
tribuebat: si domi nõ haberet, à proximis
mutuò

Insigne mi-
raculum.

Collegium
S. Martini
ab Antoni-
no Floren-
tiæ institu-
tum.

Liberalitas
eius in pau-
peres.

mutuò capiebat: qui si recusassent vestes, calceos, domesticam supellectilem erogabat.

Accidit quandoque cum sub manu tonsionis deret (is Petrus appellabatur) ut cuius quidam foribus stare nunciaretur, qui infimis precibus nem vnum peteret: Antoninus ut petenti faceret imperavit. At minister cum trestanturam domi esse referret, diceretque commodum fore ut alios pararet, vir sanctus nihilominus eum peti dari voluit. At illo abeunte mox alij ad eum peruenere, quibus pari largitate reliquos tribui iussit. Tum præfectus panariæ cellæ, cæcus, panes alios intanti prandio parare coegit. Cumque iam tólo antistite Petrus recederet, Antoninus eum ad prandium inuitavit. Atque quid, inquit, me detinere vis, qui pane carere præsul: Ne queso diffidas, inquit, nam quævis opportuno tempore escam tribuit, ut cum homines pascere non negliget. Mox igne famam sterni, & præfectum panem apponere. At illo nè micam quidem panis in arca esset, te: Præsul, vade, inquit, & diligentius scrutare accepta clauem arcam adiens, dictu mirum, pane refertam reperit, quem angelico minister misericors Dominus ibidem collocarat. quotidianas elemosynas, nummos aureos in Paschalibus celebratibus in subsidia pauperum & pietatis usus erogabat, usque adeo canentes ad futuri temporis usum in arculas recedentes, ut etiam eo vita functo, funeri necessarios defuisse certum sit.

Panes diuinitus dati.

Ac nè prodegisse fortunas Antonini, si peres recreasse cognoscamus, breuiter reperi enarrabo. Ambrosiana fortè via solemni

re iter faciens, in pauperis tecti culmine adesse An-
gelos contēplatur. Rei admiratione perculsus cūm
domum introisset, viduam ac tres vnā filias repe-
ripudis omnes pedibus & laceras: quę vt pauper-
nis extremam iniuriam propulsarent lanificio,
in textrina (non enim habeo exploratum) certē
operi nescio cui, honestę virgines incumbebant.
Antoninus qui totus misericordia redundabat, nē
eodē die operam lanificio cogentur dare, simul
proximē cōmorantibus edoctus, esse probis mo-
ris & ingenuis, statim iubet quantum sat esset,
non modō ad inopiam fugandam, sed ad cōmōdos
quoque vsus erogari. Labente tempore cūm illac
reiter faceret, iam non angelos, sed dēmonē vi-
de fastigio domūs insidere: ac tum subesse mali a-
liud suspicatus, quærīt quid id esset, num prola-
ta in scelus aliquod, florem virginēū delibassent:
Cōquiro quōd refertę eleemosynis, iam cū inopia
pugnarent, quōd lanificio nō intenderent, quōd
māicā à religioso illo viuendi more cōcidissent,
ad delicias demū in vestibus, tūm reliquos orna-
torporis adamarēt: ingratitude maximā co-
epat, quōd in muliebres luxus quę ad fugandā in-
uidederat, conuertissent. Tum quōd angelos pri-
mox dēmonē vidisset explicauit: malam esse
uersionem factā: nempē quōd simplici cultu
quo angelis antea vixissent: nunc insolētiores fa-
ad luxus & illecebras dēmoni aures præberent:
re itaq; ad se, antiqua viuēdi instituta resume-
& nullum ocio, nullum dēmoni locum darēt,
florentino cui pauperi cōplures erant filiæ iam
libes & natu grādes. Is Antonini monitis, Annun-
te templum non modo in ea ciuitate sed in tota
Italia celebre petiturus. opem filiabus à Dei-
para

Obsena hie
paupertatē
multis cau-
sam aternę
salutis esse.

Nota de mendicis fraudulentis.

para Virgine ante lucem plerunque properabat. Dumque in officio perseveraret, accidit ut die quadam duos luminibus captos praeforibus templi suorum de more petere cerneret. Ij, cum se latere partarent, de quaestu plusquam maximo colloquerentur, vter maiora lucra reportasset, inter se certabant. Cum vero alter in capitis affucos sibi esse diceret aureos nummos, alter in galero trecentos numeraret: bonus ille vir utroque arrepto ad Antoninum statim conuolauit. Is ilico aduocatos certum mendaces ac fures increpauit, quod inopiam facientes eas pecunias egentioribus abstulissent. sanctus Praesul vni quinque & viginti, alteri tantum aureos: quod reliquum erat pauperum ad filiarum dotes fidelis dispensator assignauit.

Penè fugerat, quod eius etiam nuda verba, quae in quadam liberalitate redundabant. Fiscellanus in poemis refertam sancto Antistiti vir fortè pauperis amplioris muneris donauit. Antoninus hilarius & verbis dulcibus gratias agens: Retribuit, tibi Deus. Ille autè tam angustus animo, fortunis tenuis, amisisse se & oleum & operam tantis, mcerens & quaerulus abiit; quod nihilquam verba reportasset. Id vbi Praesuli reuocatum est, is reuocato ad se homine, papyrù, atramentum & calamum, & praeter haec trutinam afferri. Mirantibus cunctis quid ageret: tria illa verba papyro perexigua inscripsit: tum in altera lacina papyrum, in altera poma omnia coposuit: ac trutinam, statim papyrus, taquam si ferri massam iecisses, descendens, pomis in sublime volitans praepoderauit: Nè me, inquis, ingratiudinis praepoderauit. Discite vel serò, diuina tuis munera praegrata.

Nota rem miram.

Neque verò inter tot miserantis dulcedinem

propriam magnitudinem, ut cum res posceret, & ire
 in magistratibus, & intrepidus iniqua confi-
 siliis conatus, euertere non auderet. In primis vero
 libertatem adusque dignitatis & vi-
 cula tutatus est. Octouiri (is magistratus
 quinquam non supremus vitæ & necis
 officium habet) duos forte sacerdotes in crimen
 venenosos, ac noctu a satellitibus captos, primo
 ad præsulē clangentibus tubis, deduci im-
 punitè: satis esse poenarum sumptum rati, quod
 eos ignominia affecissent. Antoninus ea re
 offensus est, ut statim igne quodam iustitiæ in-
 stitutus, ad supremi magistratus aedes profectus
 temeritatis grauiissimè conuincens, ana-
 themate illaqueatos esse pronunciauit, a quo non
 ulli Pontificis potestate liberari possent.
 in posterum aut nullo pacto, aut certè
 alienas causas tractare. Erant Octo-
 uiri quatuor lapsi fuerant, non tamen ingenio per-
 iturum deplorato. Vbi antistitis constantiam co-
 nscientes, conscientia ducti supplices ad Pontifi-
 cem miserunt, ut illis delicta dederet. At Pontifex iubet eos Antoni-
 num inuocare, ut ultro supplices culpas in se ipsos, pro
 in iustitiis, anathemate soluerentur. Anti-
 stitem publicè deliquerant, zona collo indi-
 ca iussit procedere: atque ibi spe-
 ra illa verberatis terga vinculo excom-
 municationis liberauit.
 vero anathematis gladium in rebus maximè
 distinxit: sic ad leuissimos casus, cum ex-
 comunicatio sit poenarum maxima condebat. Ut
 poenæ illius magnitudinem alijs declararet,
 exemplo vti fuisse legitur. Candidus panis
 illatus, cum in eum anathematis verba
 protu-

Fortiter vi-
 etur Eccle-
 asticam li-
 bertatem.

Vide genus
 poenitentiæ.

Poena exco-
 municatio-
 nis quæ hor-
 tendâ.

protulisset, statim in carbonis atredinem est conuersus. Mox iterum: Heus, ait, isthoc nexu amara maris te libero, ac statim excussa atredine perfrigidit candorem recepit.

Nullus fuit locus in quo se forte & intrepidum non ostenderet. E templis, in quibus maxime mendaciam & sanctitatem diligebat, non dico semel, sed sepe foeminas impudico habitu, quasi instrumta demonum ad perdendas & in venem allicendas animas, effugauit. Iuuenes qui spectatum venentium quantacunque nobilitate ac gratia pollerent, argutos verbis acriter extrusit. Tum urbem in ardua cruce prauiam aleatores vel solo aspectu perterritam ad fugam compulit. Nouum ludi genus, forte tunc exortum, quam celeriter aduenit, tam perere explosit. Mille nummos aureos qui ex genere sacerdotum cuiusdam obuenerant, in quos pauperibus commodissime erogauit. Illa in re non vigil illa addidit: Iohannem Cantuariensem medicum exterum quidem, sed Florentiae curantem, necromanticum, in Deiparam uolentem lacrantem, tum haereticis dogmatibus perterritum inquinatum quanquam reclamantibus cruciatum cremauit.

Egregium quiddam est, vite innocentiarum integritatem in vitæ cursu retinere: hoc morum sanctimoniam fax literarum adiungit quid, quæso, absolutius, quid consilium in ex parte potest cogitari? Praestitit utrumque minus tam egregie, ut omnes æquauerit, multo excesserit. Scripta eius, quæ omnibus ad maiorem fidem faciunt, quæ quoniam quotidianno sunt per me ut notiora fiant, non laborabuntur maxime in homine mirandum, quod, cum

Egregium facinus tanto pallore dignum.

Haereticum exaburrit.

Praeclara eius dicta & scripta.

linem est co
c nexant
edine p
& intrep
maxime
dico sem
afi instr
rem alluc
arum ven
pollerent
bem inaz
ectu per
genus, ser
duenit, r
os qui er
ant, ane
rogavit.
annem Ca
oreniz cu
param Ve
ibus per
ibus cun

na omne genus doctrinarum adyta penetrarit, nul-
lus tamen præceptis institutus fuerit: prorsus ut
perno lumine illustratus plurima eum hausisse
dubium non sit. Nec mirum sanè, qui etiam
tanta soli Deo cognita penetravit.
Quidam eius amicus mercaturæ deditus blandè
monitus nè se rata lucri cupiditate trahi pa-
reatur, neve tanto animi angore in parandis opi-
bus vexaret, sed partis, quibus abundabat, diuitijs
desereret, si vellet ingens, quod imminēbat, in-
periculum euadere, eius admonitioni aures
obolebat. Sed paulò post, subita procella, inter
Genetas & Patauium factò naufragio monita illa
conremnenda fuisse didicit, cumque iam pela-
gus mergendus ferebatur, gemebundus Antonini
deum implorauit; & ecce Antoninus adeste vi-
sibilis educit ex aquis liberavit. Plurima sunt
eius virtutis exempla quæ nos breuitati consulē-
tes præterimus: hoc dixisse sufficiat tantam apud
sanctitatis eius fuisse opinionem ut tran-
siret quæcunque flexo poplite mares, fœminæ diui-
tes, iopes, senes, paruuli ad benedictionem Præ-
bentur.

am iam tempus appeteret, ut quod in hoc vitæ
culo in lachrymis seminarat, in exultatione
viam vitam translatus, tandè meteret: post
annos tredecim ac menses duos Florentinæ
præfuisse, ad quæ quinquagesimo & septi-
mo anno fuerat euectus; in morbum incidit: Corripitur
paulatim ingrauescente sacro se Eucharistiæ
vinctiois clypeo munivit. Cumq; iam
viam vitam processisset, ita ut nihil, ni-
hil quicquam quidpiam eloqui posset, illud tamen
vobis crebrò repetebat: Servire Deo,

Ee 2 regna

Prædicat
mercatori
periculum.

Corripitur
morbo.

Verissima S.
viri in extre-
mis senten-
tia.

regnare est. Tum illud quoque frequenter iterum
Sancta & immaculata virginitas quibus te laudat
bus efferam nescio: incertum iam ad Deiparam Vir-
ginem conuersus, quæ se luctanrem cum morte
sitasset, an hilaratus, quod inuiolatum ad illum
que diem virginitatis florem conseruasset.

Pius II Rō.
Pont. S. viri
funus curat
magnificē.

Quo tempore sanctus Præsul animam effluam
Pius Secundus Rom. Pont. Florentiam appulerat
qui maximè Antoninum obseruās, quāto per
uentem coluisset, officijs in defunctū magnificen-
paratu & honore præstitis declarauit. Quo die
D. Marci templo exequiæ celebratæ sunt, tunc
inualido latere, & quo non utebatur, sancti con-
attingit, & integrum lateris usum, antè quam ter-
limine pedem efferret, rediisse prædicauit. San-
quoque beneficium in præmortuo brachio Mar-
us Ciachus recepit.

Miracula
post obitū.

Postquā verò in sepulchrū illatus est, tot ac-
tis miraculis splendescere cœpit, vt cuncta re-
ri nequeant. Fabrianum oppidum est in Picennia
ignobile. Hic fœminæ cuidam torā facies & tor-
ad eò miserandum in modum intumuerat, vt
lorum orbis reconditi laterent: Accedebat in-
corporis contractio, prorsus vt omnium mem-
rum officio destitutā iaceret. Tota erat in artu-
& angoribus: non noctu, nō interdium somnians
pebat. Habebat hæc germanū Andream qui est
dicatorum Ordine apud beatum Præfulem de-
usque obitum perstiterat. Is sororē suam ad
feram ad implorandum beati viri præsidium
tatus est: futurum vt ab eo aliquod calamitatis
remedium perciperet. Misera muliercula cum
vndique humano auxilio destitutam carnis
tris adhortatione incensa, Deum, vt se sancti

interitibus
bus te laudat
ei paratam
um morte
ad illum
asset.
mam effu
m apparet
uam oportet
magnificam
it. Quo die
sunt, fecer
sancti con
e quam rem
ficauit. Sa
rachio bla
est, tot
cuncta re
est in Pa
a facies &
muerat, v
ccedebat m
nium men
erat in ar
liu somn
ream qui et
prae sulem
e suam ad
i praesidi
d calamitat
uiercula
am cerere
vt se sancti

is inuaret, maximè precata est. Acceperat à fratre
no Antonini tunicam quæ illi post mortem beati
ri obtigerat. Hanc ad carnem induens, fide mira
liter incallescens tota nocte gestauit: precibus in
nim & gemitibus diuinam opem implorans. Vbi
luxit non modò facies detumuerat, sed membris
enibus ac neruis tantus vigor redierat, vt quæ an
tore stare nec iacere poterat, ad flumen, lotura lin
u integra valetudine curreret.
Florentiæ in monasterio. D. Lucia, vbi sub signis
Dominici nobilis virginū cœtus militabat, vir
Charitas, Guidonis Tholosani filia, toto sexen
pœtracta, adeò vt os genibus iungeretur, frustra
medicorū artes & remedia experta fuerat: quæ sa
lis desiderio ardens cum in Antonino magnam
tem collocasset, vt is à Deo. opratā sibi sanita tem
conteret, nocte quadam diuinis in cubiculo medi
conibus intentā, ab eodem quod desiderabat, ob
tere meruit. Sed nè vastum mare miraculorum
us ingrediā calamum reprimō. Quomodo enim
bendorum miraculorum, finis esse posset, qui à
paradis miraculis nūquā abstinuit; adeo vt sole
modam prodigiorum terras illustrare videatur.

INVENTIONE S. CRVCIS. EX HI
Ecclesiastica Zozomeni lib. 11. cap. 1. Cui So
ates lib. 1. cap. 13. Theodoretus lib. 1. cap. 18. & Ruf.
lib. 10. cap. 7. & 8.

Niceno Concilio feliciter ad exitū perducto, 3. Maij.
Imperator cum Ecclesiam vniuersam in do
ctrina fidei consentientem videret, mirificè
laratus, vt pro Episcoporum cōcordia, pro se,
pro liberis, pro imperio denique, Deo gratias age
re, templum Hierosolymis, circiter locū qui Cal
uarie

Ec. 3. uarie

